

(Блиц, 17.08.2009)



Прошле недеље појавила се вест да ће Хрватска да понуди на продају оточја Бриони, митску тачку сваке бивше југословенске политике, по цени од 2,5 милијарди евра, а та вест, преурањена као и већина „летњих вести“, изазвала је пуно пажње диљем некадашње заједничке домовине.

Као прво, вест је потекла из једне од хрватских опозиционих странака и била је највише у функцији доказивања дубине хрватске економске кризе, да покаже и докаже, белодано, да је држава доведена у позицију сличну оној кад осиротели богатуни продају највреднији комад накита из породичне кутије с благом.

Друго, требало је да сведочи о безочности оних који су на власти и који толико лоше раде свој посао да су решени да продају шта стигну, па и читаве архипелаге „лијепе њихове”.

Треће, показало се да вест није тачна.

Али, дух „брионског пленума” заковитлао је прашину. Присуствовао сам разговору сасвим озбиљних људи који су тражили еквивалент, некакве српске Брионе, које бисмо ми могли да продамо.

Један се досетио и понудио Копаоник, онако ђутуре, али га је други охладдио кратком констатацијом: „То је већ купио Коле Шећер!”.

Неко је поменуо бање, такође ђутуре, а онда су му одговорили да су нам бање у таквом стању да бисмо још морали да платимо да би их неко преузео.

Реч по реч, дошло се до две суморне констатације: Србија нема море и све што вреди већ је продато.

Пленум се разишао у лошем расположењу уз пар не баш пригодних констатација о приватизацији у Србији. Непригодних за објављивање у новинама, али никако и нетачних. Талас сумњивих приватизација запљуснуо је Србију и већина од оних око 40.000 радника који леже по шинама или управу закључавају у фабричком кругу буне се против нових власника који су преузели фабрике а себе изузели од сваке одговорности.

Актуелна економска криза пресекла је нагло механизам „секундарне приватизације” јер већина тих предузећа, купљених на рате, првобитни купци намеравали су да препродају и то првенствено као грађевинско земљиште.

Били су далеко од идеје производње колико и Хрватска од продаје Бриона.

Сад кад су послови стали показало се и билансно стање те „нове класе” која је, мање-више, хипотекарним кредитима на новостечену имовину, сањала да се додатно обогати разликом између цене коју су онамад платили и цене коју ће да добију чим неком успеју да увале своју имовину.

Број несолвентних власника повећаваће се сразмерно дужини трајања кризе која блокира послове препродаје или претворбе фабричког круга у станове. Радници не знају њихове адресе. Долазе пред зграду Владе. А можда власници и нису код куће. На јахтама крстаре око Бриона.